

[Ejnar Kjær.]

jeg, man maa erindre —, hvortil det offentlige maa yde et betydeligt Tilskud. Den opstillede Regel er, synes det mig, meget fornuftig. Den gaar kort ud paa, at hvis en Mand i Løbet af 3 Maaneder, som vel har saadan noget som 80 Arbejdsdage, tjener en Løn, som svarer til hans eller Fagets gennemsnitlige Fortjeneste i f. Eks. 100 Dage, saa skal han gaa ledig ekstra 20 Dage, før han kan faa Understøttelse.

I Forslaget er der en Række andre mindre betydende Ændringer, som jeg paa nuværende Tidspunkt ikke skal komme ind paa. Som jeg allerede har sagt, det, som indeholdes i det her foreliggende Lovforslag, er ikke alt, hvad vi kunde ønske, men det indeholder saa meget af Værdi, at jeg paa mit Partis Vegne kan anbefale det til Vedtagelse. Naturligvis betyder det ikke, at vi er bundet til dette eller noget af de andre Forslag for Tid og Evighed. Saavel det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen som den højtærede Minister har fremsat Ønske om, at Lovforslaget skulde undergives Udvalgsbehandling. Den højtærede Minister mente, den maatte være meget grundig. Ja, det har jeg naturligvis ikke noget imod — det skal en Udvalgsbehandling for øvrigt altid være —, men det, som jeg gerne paa egne og jeg kan sige paa mit Partis Vegne saa indtrængende som muligt vil henstille, er, at Udvalgsbehandlingen bliver kort. Vi er ikke saa naive, at vi tror, at der kan opnaas ret meget i Retning af yderligere Forbedringer, men vi beder om, at man heller ikke fra anden Side vil være saa naiv at tro, at der kan opnaas Forringelser i det, der her er foreslaaet. Men naar Forholdet er det, at der ikke kan opnaas — det tror jeg ikke paa — væsentlige Ændringer i det, som her foreslaas, ja, saa kan man egentlig lige saa godt afslutte Arbejdet hurtigt — det har efter min Opfattelse været længe nok.

Boeck-Hansen: Jeg vil gerne sige, at vi fra vor Side har taget denne Sag ganske sagligt, og at vi har været i fri Forhandling om dette Spørgsmaal. Vi har ogsaa ment, at Socialdemokratiet var i fuldkommen fri Forhandling om dette Spørgsmaal. Vi vil fortsætte paa samme Maade, og vi vil ogsaa gaa ud fra, at Socialdemokratiet vil fortsætte paa denne Maade, at de altsaa ikke fortryder det, som de har gjort, men at vi kan fortsætte paa samme rimelige Maade, som det hidtil er gaaet. Naar man hørte Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Einer-Jensens Basun, saa var den ikke helt ren i Tonen, der var lidt urent,

tør jeg nok sige, saa at hvis man ikke vidste bedre, vilde man ikke have gættet paa, at det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen havde været Medlem af den Forsamling, som er indgaaet paa dette; det vilde man paa Forhaand ikke have troet, men man kan jo se efter, og saa viser det sig, at det har det ærede Medlem været.

Det, der ved denne første Behandling interesserer mig meget, er den Betænkning, som vi har faaet fra Kommissionen. Hvad der staar i den, synes jeg har ganske overordentlig stor Betydning. Nu vil jeg straks sige, at jeg skal ikke over for dette høje Ting røbe mine Følelser over for de Forslag, der er lagt frem her; det tror jeg ikke har nogen videre Interesse; men skulde man tale om Følelser i denne Sammenhæng, tror jeg, at man først og fremmest maa understrege, at vi nu lever under en Samhørighedsfølelse her i Landet, som skulde være bindende, og navnlig synes jeg, at denne Følelse maatte kunne give sig praktisk Udslag i en Lovgivning som den, vi her er inde paa. Det er i hvert Tilfælde det Grundlag, som vi gerne vilde arbejde paa, at vi netop ud fra Samhørighedsfølelsen kunde faa et Resultat af denne Lovgivning.

Jeg mener, at Staten har et vist Ansvar for den Arbejdsløshed, der hersker i Øjeblikket; naturligvis er den store Raavaremangel og den vanskelige Situation, vi er inde i, afgørende, men Forholdene har jo affødt forskellige Foranstaltninger, som har Arbejdsløshed til Følge, og derfor er det retfærdigt, at man maa give dem, som kommer ud i Arbejdsløshed, en Hjælp. Jeg er derfor meget glad for, at Kommissionens Forslag ikke paa nogen Maade gaar ud paa at forringe Arbejdsløshedshjælpen som saadan, saaledes at der ikke bliver Tale om en ringere Arbejdsløshedshjælp end den, der har været hidtil, men at Forslaget i Realiteten kun gaar ud paa at hindre, at der sker Misbrug, og maaske ogsaa paa at forsøge at faa en noget bedre Fordeling af Arbejdet her i Landet end hidtil. Der er Tale om, og megen Tale om, Misbrug. Jeg tror nu ikke, at der er saa mange Tilfælde af Misbrug, som mange vil mene, men jeg er overbevist om, at Misbrug — det være sig faa eller mange; jeg tror altsaa, at det er ret faa — irriterer ganske overordentlig meget. Og det er saa forstaaeligt. Man kan godt forstaa, at f. Eks. en Husmand, der arbejder sammen med sin Kone Dag ud og Dag ind og vel kan tjene sammen med Konen 75 Øre i Timen, kan føle sig noget forbitret over at skulle bidrage til Arbejdsløshedshjælpen, naar han tror, at der finder Misbrug Sted.